

aképe

FOTÓ: VERES NÁNDOR

– Milyen emlékei vannak a válogatottból, hogyan kezdődött az edzői pálya?

– Fiatalként rendszeresen behívtak a válogatottba, mentem is, hiszen akkor február végén, március elején már zárult a hazai hokiszezon, a vébék pedig rendszerint áprilisban voltak. Egy idő után éreztem, hogy eluralkodik a komolytalanság a román válogatottnál, nem volt profi a hozzáállás, ezért tíz évig nem mentem, persze számos fenyegetés érkezett, hogy letiltanak stb. Tíz évre rá Tánczos Barna volt a szövetség vezetője, a válogatotthoz pedig a kanadai Tom Skinner érkezett. Ez utóbbi eljött, személyesen megkeresett, volt egy hosszú, komoly beszélgetésünk, és meggyőzött. Ez az ember, Skinner egy másik hokis dimenzióba repített, teljesen más módszerekkel dolgozott, rájöttem, hogy mi is az igazi hoki lényege, milyen keveset tudunk róla, és mennyit lehet még fejlődni, mennyit kell dolgozni, hiszen addig sokan csak a tehetségéből éltünk. Észtországban volt a vébé, majd egy évre rá bejelenttem, hogy visszavonulok. Ezt már korábban megbeszéltem a családdal. Érdekes, hogy Skinner számított továbbra is rám, a következő évben meghívott másodedzőnek a válogatott stábjába. Újdonság volt például, hogy a játékosok reggel 8-ra mentek reggelizni, de a stáb már reggel 6-kor gyűlésezett, készítette elő az aznapi terveket, tennivalókat, mindenkinek pontosan le volt osztva a feladata. Én Ausztrália játékát, edzését stb. kellett naponta figyeljem, esténként pedig egy sör mellett elemeztük az általam látottakat. Az edzői pályát itthon a Csíkszeredai ISK-nál kezdtem, lentről, az U6-os korosztállyal, majd végigjártam a ranglétrát. Közben felkérték a Sportklubtól, ahol két év szünet kivételével hét éve vagyok edző. Az edzőmódszerek rengeteget változtak, hála Istennek a hokis akadémia révén eljutnak hozzánk is a legújabb szakmai újdonságok, kutatások eredményei. A mai fiatal hokisoknak óriási lehetőségeik vannak, minden adott arra, hogy ha dolgoznak, jó hokisok legyenek. Jobbnál jobb mentoredzők érkeznek a Székelyföldi Jégkorong Akadémiához, és ez jó, mert több stílust ismerhetnek meg a gyerekek, több infót kaphatnak. A mi generációnk nem volt ennyire szerencsés, mi tehetségéből hokiztunk, ha a mai lehetőségek adottak lettek volna, talán sokkal magasabb bajnokságokba is eljuthattunk volna. Sajnos az

Élete a Sportklub

▲ FORRÁS: SZÉKELYHON

klubnál ránézek a számos kupára, serlegre, az ötlik az eszembe, hogy nagyon sokat köszönhetünk például Elekes Leventének, akit ki kellett szolgálni passzokkal a jégen, neki viszont kivételesen jó gólrézeke volt. Elekes Péterrel és Ballával volt az első sorban, mi a második támadó sort alkottuk, a védelemben pedig olyan kiváló, tapasztalt játékosok hokiztak, mint Nagy Attila Czama, Molnár Attila, Simon Rudolf és Kolozsi Lóránt. Az 1990-es évek közepén behívtak katonának, lett volna lehetőségem a Steaúához vagy más bukaresti csapathoz menni hokizni, de én itthon maradtam. Csiszer Előddel és Kolozsival bevonultunk csendőrkatonának, de fél év kiképzés után „kivettek”, és a katonaság alatt is hokizhattam.

utánpótlásban vannak generációs szakadások, több korosztály hiányos, a legjobbak kimentek külföldre, és nem biztos, hogy visszajönnek. Az utánpótlásban azokkal kell dolgozni jelenleg, akik maradtak...

– **Humorosan azt is állíthatnánk, hogy jön az utánpótlás a Sportklubnál, tavaly a csapat négy tagja lett boldog apuka...**

– Igen, tavaly Papp Szabolcs, Farkas Tamás, Becze Tihamér és az én családomba is érkezett egy-egy fiúgyerek, egyikük sincs még két éves, de reméljük, hokisok lesznek.

– **A Sportklubhoz érkező fiatal játékosok mennyire képzettek?**

– A Sportklubnál játszó fiatalok egytől egyig tehetségesek, az alap-

képzés többségükben technikailag megvan, viszont a felnőtt hoki teljesen más, és a játékban számtalanszor érződnek bizonyos hiányosságok. A gond ott van, amikor másodpercek töredéke alatt döntéseket kell hozni a pályán, öt-hat lehetőségből kell választani. Óriási szerencséje a Sportklubnak Jason Morgan, a kanadai vezetőedzőnk, aki NHL-es múlttal rendelkezik, és nagyon magas szinten oktatja a hokit, minden apró részletre kitér. Minden játékos tudja, hogy melyek a hiányosságai, hol, milyen téren kell többet dolgoznia, fejlődnie.

– **Az Erste Liga idei mezőnyéből minden csapatot látott élőben. Ön szerint mik az erőviszonyok, kik lesznek a dobogósok?**

– Láttam élőben, de ma már videón is minden csapat játéka visszanezhető. Egyre erősebb a mezőny, magasabb a színvonal, gyors és magabiztos hokit próbál játszani mindenki. Szerintem az első hat csapat között bármi megtörténhet, bárki bárkit legyőzhet, már vannak körbeverések. Sőt láttuk, hogy a fiatalokból álló Vasas is mire képes. Nekik veszténivalójuk nincs, 60 percet korcsolyáznak, és óriási lendülettel küzdenek minden korongért, így senkinek sem könnyű játszani ellenük. Senki sem dőlhet hátra ebben a ligában. Fontos, hogy a hazai magminőségi idegenlégiósokkal legyen ötvözve. Szerencsére vannak olyan játékosaink, mint Becze Tihamér, aki elől áll a góllövőlistán, az idegenlégiósok pedig egy pluszt adhatnak a csapat játékanak.

Hozó Levente a 2010-ben nyert bajnoki serleggel

▼ KORÁBBI FELVÉTEL: KRISTÓ RÓBERT

A visszavonulás

Hozó Levente pályafutása csúcspontján, 2010. áprilisában hagyta abba a jégkorongozást. A Csíkszeredai Sportklubbal elhódította a Román Kupát, megnyerte a bajnoki címet, és gólt lőtt a válogatott utolsó világbajnoki mérkőzésén. Hozó Levente 1997 és 2010 között hét bajnoki címet nyert a Sportklubbal. A 21-es mezt viselő Hozó Levente 17 évet játszott a Csíkszeredai Sportklubnál, pályafutása utolsó tíz évében a csapat kapitánya volt.

▼ FORRÁS: SZÉKELYHON